

IZ USTVARJALNOSTI MLADIH (I)

Potem sem zaspala z glasbo v sebi

Marjeta
Jeršek

POLNOČ Polna noč.
Mesečina polna zvokov
v njej grenka sled dveh kobil –
ena je vrtnica
druga je helebarda.

Polno srce.
Kri polna zvokov
v njej grenka sled dveh ptic –
ena je ljubezen
druga je smrt.

Polnoč –
temno srce, ki si prosi zvezd.

KONEC Ne bodo več noči topile orkestrov zvokov
 nočna okna so se razbežala kakor vrabci
 in kolena so onemela v kleti –
 zato.

Letni časi sproti pometejo risbe besed
 in črepinje razbitih obljub
 zima pušča zaklenjene sanje in solze in vse drobtine
 ki so bile nekoč dogodki
 tekoči med zgibom teme in najmlajšim jutrom.

Sence rišejo nore like roke like in roke
 skozi dež in skozi srčno kri.

Moker ptič
 nikoli več –
 zato.

Konec s cilindrom stopi v misel
 in sede v zavest.
 Odloži plašč in ostane.

SKOZI DAN Zvečer ostanem doma
 samo zato da ti napišem pesem
 ki spregovori skozi jesen in čas.
 Skozi mrtva okna in zeleno temo
 vrže kocke
 da se razletijo jutru v obraz.

Zadiha jutro
 skozi utrujene zavese
 spolzi v kuhinjo
 da me tam najde samo
 in me zaklene v plese misli.

Dnevi in dnevi
 jutra in jutra
 se kotalijo po bregu
 tedni in roke

sklenjene v pozabi
 pest in poljub – nedoživetja
 med vsemi ostanem
 in ostanem brez vsega.

PRIHODI Prišli so neki ljudje –
 in vsak od njih je imel tisoč obrazov
 in vsi skupaj so imeli samo eno
 mrzlo srce.

Priletel je neki čas ~
 in kakor jesen valil velika jajca samote
 in kakor prazna noč skrival pod perjem
 neizrečene bojazni.

Prišlo je neko jutro –
 in začudeno je našlo zagrnjene zaves
 in našlo je posušene rože ter v neki špranji
 pozabljeno ljubezen.

GLASBA Muzika je pognala svojo kri v tišino
 vzpela se je in globoko vdihnila
 poljubila sem jo
 in strastno mi je vrnila poljub
 zgrabila me je okrog pasu
 in odpihnila ribnik
 kokoši so se poskrile
 ljubimci so si prižgali cigareto
 in odšli domov
 sosedje so si polnili ušesa z vato
 in klicali policijo
 muzika se je krohotala
 vsa divja je odprla okna
 in se zableščala v očeh noči
 mame so se nemirno obrnile v posteljah
 prav daleč stran odtod
 onkraj časa in prostora
 so pozvali morskí konjički

in zelena svetloba je božala moje rane
 kričala sem da so ječale stene
 vsa pijana od glasbe
 in vsa blazna od pesmi
 potem sem zaspala
 z glasbo v sebi
 in s svinčnikom v roki.

KLJUČ Belorogi krik (vrisk)
 (naslov pojasnjevalec stanja
 po tajni šifri, in triroba strela
 kod) v pregib poslana
 v namen pregnana
 hči pričakovanja.

Luč se vzpne v pogovor živčnih celic
 prebedi sijaj noči do zore
 ožame kri iz vlaken –
 bleščava polpreteklih gibov –
 in bruhne v plamen
 izginitve.

OSTRA NOČ Brije.
 Veter (prah) čez bel obraz.
 Tekočina šelestenja
 še utihne z njim.
 In v njem.
 Strela seka grom pretekle strele
 a goste tace
 ostra noč
 podaljša tja v konice krempljev.
 Belo grlo.
 Tihi glas (vrat).
 Obriti veter
 ko ga pogoltne mrzla smrt
 (brezvetrja).
 In on njo
 še v njej.